

Lumina Oraşului

Revistă pentru toţi

Redactor: C. ADORIAN

Bucureşti, Bd. Basarab 56

Adevărul

Adevărul este înfăţişat în figura unei femei, simplu îmbrăcată, ţinând în mâna dreaptă o oglindă. În oglindă se reflectează, se redă toate lucrurile cari îi trec pe dinaintea ei cum sunt fără adăugiri, fără micşorări, ci aşa cum sunt. Adevărul le arată în oglindă aşa cum sunt în realitate. Mâna stângă odihneşte pe sfânta scriptură şi arată prin aceasta Cuvântul lui Dumnezeu. Cu piciorul ei Adevărul calcă o măscă, este masca făţarniciei pe care o dispreţueşte, o calcă în picioare şi o nesocoteşte. În fund se vede Templul Adevărului care de asemenea reflectează în apa limpede, clară şi liniştită ce curge la picioarele lui.

Francezul are o zi-cătoare „nimic nu este frumos afară de Adevărul”. Oriunde găsim ascunsă această comoară ne face mare bucurie.

Ştiut însă este că însuşi Adevărul este Isus

Christos, cine îl are pe El, are o comoară, are calea fericită, are adevărul, trăeşte în adevăr şi este pe calea cea bună.

Se spune despre Cirus că a fost odată întrebat ce a învăţat el mai întâi, „a spune adevărul” răspunse el. Ferice de el că a avut astfel de învăţători cari l’au îndrumat astfel.

Se spune că pe vremea lui Daniel, împăratul a chemat sfincticii lui să-i spună ce este mai tare în lume. Unii au spus că vinul este mai tare, alţii că femeia, Daniel însă spuse răspicat „Adevărul este mai tare”. Împăratul i-a dat atunci cinstea de a primi Palmierul de învingător.

Cum stai cu adevărul dragul meu, este El prietenul tău cel mai intim? Nu poti spune

adevărul, atunci întorcete la Isus, pocăieşete şi vei începe a merge pe calea adevărului şi vei fi fericit. Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Isus.

N'am vreme

„Sunt atât de îngrămădit cu afaceri, încât n'am vreme nici să mă pregătesc de moarte” — a zis într-o dimineață un negustor, când i s'a adus știrea despre moartea unui cunoscut. Scurt după aceea căzu mort în casă, pe când voia să treacă în altă odaie. A trebuit să aibă vreme! Într-o clipă fu despărțit de toate afacerile și planurile sale și fu adus înaintea Judecătorului său. Sărmanul om! El a crezut că n'ar avea vreme pentru lucrurile vecinice și acum numai lucrurile acestea ar fi avut preț pentru el, dacă s'ar fi îngrijit de ele pe timpul vieții sale pământești. Dar nici măcar Duminică n'a gândit el la cele ce ar fi fost de folos sufletului său; grijile lui negustorești îi dădeau atâta de lucru, încât nu putea gândi nici de cum la odihnă. Jumătate din Duminică socotea și gândea împreună cu calfele lui la afaceri noi. A doua jumătate a zilei o folosia pentru o plimbare la țară, și Luni dimineață începea din nou lucrul cu stăruință. Și dacă cugetul îi aducea aminte să se gândească totuși și la mântuirea sufletului său, ori dacă o moarte neașteptată între cunoscuții lui îi amintea de moartea lui, atunci își zicea întotdeauna: „Eu n'am vreme”, până ce, deodată, cu totul pe neașteptate, îi veni ceasul din urmă și el fu dus de aici, fără pregătire, când nici nu gândea. Acum în adevăr nu mai era vreme de pocăit.

„N'am vreme!” — aceasta este însă la mulți oameni o desvinuire foarte plăcută, când li se aduce aminte de Cuvântul lui Dumnezeu și de mântuirea sufletului lor, și prin cuvintele acestea cred ei că s'au desvinovățit. Inșă ei sunt într-o rătăcire mare; căci cu desvinuirea aceasta nu pot sta nici înaintea lui Dumnezeu, nici înaintea cugetului lor. Este numai o frunză de smochin cu care vreau ei să-și acopere goli-ciunea lenii lor și dragostea de lume. Dacă ar vrea să fie cinstiți, atunci ar trebui măi vârtos să zică: „N'am gust să gândesc la lucrurile aceste vecinice, ele m'ar stingheri și în viața și în mersul meu; eu iubesc „eu!” meu și lumea mult prea mult; eu nu vreau să mă pocăiesc!” Dar nimărui nu-i place să spuie acestea așa de dreptul; de aceea se spune mai lesne: „N'am vreme”. „Aceasta sună ceva mai cuviincios și pe lângă toate pare a fi și adevărat, căci toată lumea trebuie să vadă, cât sunt de îmbulzît cu lucrul;; — așa gândesc mulți și-și spun minciună sie-și și altora.

Dar să iai sama numai la ce au oamenii aceștia vreme! Mă duc la un om și-l rog să vie să asculte slujba dumnezească, ori să iee parte la o adunare creștinească; el însă îmi răspunde: „N'am

vreme pentru de astea; noi trăim ca să lucrăm, să aducem roade pe lume, noi nu putem ședeia fără să facem nimic, noi trebuie să ne câștigăm pâinea în sudoarea feții”. Omul acesta samănă în adevăr să n'aibă vreme să meargă la biserică și să citească Biblia. Dar ce face el la urma urmei în ceasurile lui slobode? Șede în crăsmă ceasuri întregi și bea un pahar după altul; că soția și copiii stau acasă și aproape n'au cele mai de nevoie pentru traiu și în sările lungi de iarnă, ori în Duminici frumoase, îl caută pe tata, și-și doresc o viață familiară cu rânduială și prietenoasă — de acestea toate prea puțin îi pasă. Așa dar pentru aceasta are vreme! De altmintearea nu samănă să fie lipsit de vreme pentru citirea lucrurilor bune, cum zice el, căci el vorbește cu tovarășii săi despre felurite lucruri, despre cari se vede că a cetit ceva; se cunoaște foarte bine din vorba lui, că a cetit cu deamănuntul cel din urmă ziar, din vorba lui se poate înțelege că a cetit felurite povești și scrieri, pe cari mai bine nu le-ar fi cetit, căci ele îi amărăsc numai inima și-l fac nedestoinic pentru a lucra serios.— Și iată o femeie, eu o cercetez, ca să-i vorbesc de mântuirea sufletului ei; ea însă zice: „Pentru astfel de lucruri n'am vreme; eu trebuie să port grijă de casa mea și de copiii mei; des de dimineață și până târziu seara am de ajuns de gândit și de îngrijit, pentru ca bărbatul meu să fie mulțumit de mine, și copiii să fie bine crescuți”. Aceasta pare a fi o gospodină vrednică și conștiincioasă; căci e frumos lucru grija de gospodărie, la care peste tot locul se bagă de seamă mâna gospodinei grijului. Dar este adevărat oare că femeia aceasta își închină tot timpul cu credință și cu conștiință gospodăriei sale? Mă tem că cine întârzie cu atâta ușurință a se îngriji de sufletul său, acela nici în lucrurile pământești nu e așa cum ar trebui să fie. Pe cine vad eu doar azi vorbind la fântâna cu vecină-sa? Oare nu e aceeași femeie, care erimi spunea că n'are vreme? Desigur ea va fi având de spus în grabă ceva însemnat prietenei ei, ca apoi să se întoarcă repede la lucru.

După un timp mai îndelungat, trec iarăși pe lângă fântâna ceea și, iată, femeile cele două sunt încă tot la un loc se sfătuiesc cu răvnă. O, câte lucruri bune și folositoare s'ar fi putut ceti în vremea aceasta, câte suspine s'ar fi putut înălța spre Scaunul harului! Ascult o clipă. Ce deșbat ele oare atât de însemnat? Ei vorba de o cunoscută care nu-i de față, ele vorbesc tocmai despre păcatele și slăbiciunile ei și îl fac săi pară cât de mari se poate, și se bucură cu o anumită plăcere de o greșală a femeii celeia,

întâmplată de curând. Singure sunt doar, atât de cinstite și de cum se cade, și cred că nu sunt vinovate de nimic de aceea au și dreptul să judece pe aproape lor! Aceasta au făcut-o doar și Fariseii de pe vremuri, „de ce n'ar fi și ele ca ei! „Așadar, pentru așa ceva, are vreme!” mă gândii eu, și trecii mai departe.

Mă duc în casa unui cetățean bogat; el are o fiică tânără care a venit de curând dela pensionat, și acum va rămânea să ajute pe mamăsa la gospodărie. Astăzi se îndeletnicește cu o cusătură. Eu îi vorbesc de singurul lucru care e de nevoie, dar văd încurând că ea „n'are vreme” pentru aceasta. În astă seară e mare petrecere la profesorul din W., deci are încă de îngrijit în grabă toaleta (găteala), și apoi poezia ce trebuie s'o rostească seara nu merge tocmai bine, trebuie s'o învețe încă — deci, nu-i vreme! Mă uit puțin la cărțile de cetire din odăița tinerei coconite, iată romanul cel mai nou al lui N. N., nuvelă interesantă a cunoscuței scriitoare X, și anecdotele comicului Z. și altele. — Hm, gândesc eu — pentru acestea are vreme domnișoara!

Dar ce crezi, iubite Cetitorule, omul cel bătrân ce se vede acolo înaintea ușei lui, va fi având cu bună seamă vreme pentru Dumnezeuul lui? El e doar atât de aproape de mormânt, trupul lui plecat și părul lui alb, negreșit îi aduc aminte zilnic de ceasul lui din urmă! Mă prind în vorbă cu el, dar văd că m'am înșelat. El se gândește tocmai cum ar putea el mări mai spre folos casa și șurile lui; căci are de gând să trăiască încă mulți ani și să lase copiilor săi o bună parte de bani. „In ziua de azi trebuie să ai în vedere propășirea ta în lumea aceasta și să nu scapi nici un câștig pământesc; de te-ai sbumuciat toată viața, vrei doar să ai ceva din viață” — crede el. Eu însă m'am gândit: oare e în adevăr cu puțință, ca un om atât de aproape de Poarta vecinicii să n'aibă vreme pentru vecinicie!

Și acum, iubite Cetitorule, ca să nu te rețin prea mult; căci și tu poate n'ai vreme — numai o iconă încă: Să intrăm într-o odăiță săracă de zăcare, în ea se află un bărbat cu umerii lați, el povestește cât de zdravăn era el înainte, și totodată cât de sdrăvăn în păcate, cum nu-i păsa de fel de Dumnezeu și de Cuvântul Lui și cum a trăit fără rugăciune. Dar iată, că aici l-a întâmpinat Dumnezeu. S'a îmbolnăvit de amândouă picioarele și în scurtă vreme a ologit cu desăvârșire, așa că a fost nevoit să zacă, fără să-și poată ajuta, și nu putea face nici un pas. Acuma avea vreme mai multă decât își dorea. Intr-o zi se gândi el: „De ce trebuie să zacă eu în așa ticăloșie?” Scurt după aceea veni la el un bătrân credincios, acela îi zise: „Dumnezeu te-a legat de casă, pentru că tu ai fugit de El

ani de-arândull” De atunci bolnavul s'a deprins a-L înțelege pe Dumnezeuul lui, s'a umilit adânc pentru viața lui trecută și în urmă, ca un păcătos sărac și ticălos, și-a aflat har la Mântuitorul său.

Iubite Cetitorule, nu vrei tu să-ți cauți timp câtă vreme ești sănătos, pentru lucrul cel mai însemnat, pentru mântuirea sufletului tău nemuritor? Ce știi tu de ziua de mâne? S'ar putea doar întâmpla, ca atunci să nu mai fie vreme pentru tine, fiind tu și plecat de pe pământul acesta. Nu spune: „Afacerile mele îmi dau atâta de lucru, încât nu mă pot îndeletnici cu lucrurile acestea”. Folosește numai bine timpul ce ți-l dă Dumnezeuul Hugh Miller, un cioplitor de piatră, găsea pe lângă lucrul greu al chemării sale atâta timp, încât a ajuns unul dintre cei mai vestiți scriitori. Altbărbat a câștigat măiestria în 18 limbi, întrebuițând ceasurile slobode cari îi rămăneau dela meșteșugul său de coval. Napoleon I, primi odată știrea tristă că a pierdut bătălia. „Câte ceasuri sunt?” întrebă el pe trimis. „Două” fu răspunsul. „Atunci” — zise Napoleon — „mai avem vreme să câștigăm o a doua bătălie înainte de asfințitul soarelui”. Și iată, până s'a făcut seara, Napoleon a câștigat una din cele mai strălucite biruinți ale sale. Danil era un slujbaş mare și foarte îndeletnic la curtea regelui Darius, însă el găsea vreme pentru rugăciune de trei ori pe zi (Daniil 6, 10). Luther a lucrat de bună seamă mai mult decât noi amândoi, însă el avea vreme în fiecare zi să vorbească ceasuri întregi cu Dumnezeuul său. Incepe odată să vorbești cu Dumnezeuul regulat dimineața și seara, măcar câteva clipe, adunându-ți în adevăr toate gândurile și cetetele regulat, măcar odată pe zi, un capitol din Sfânta Scriptură, cântărește cuvintele cetite în inima ta și urmează-le în viața ta! Pentru aceasta nu e de nevoie multă vreme, ci o inimă umilită și doritoare de har ((ertare). De vei face așa, atunci încetul cu încetul îți va fi un obicei plăcut, și prin cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu și se vor deschide comorile vieții de veci, Il vei afla pe Mântuitorul tău și în El pace pentru sufletul tău, și înmângiere îndestulată în orice nevoie. Și acuma, la sfârșit încă o povestire mică: Un om bogat se îmbolnăvi pe neașteptate, el înțese îndată: aceasta e moartea! El trimise după avocat să-și facă testamentul. In el a rânduit averea lui și când a ajuns la soția și copilul lui, a zis că ar dori să le rămâie pe lângă partea lor de avere și casa lui. Însă copilășul nu înțelegea ce e moartea. El sta lângă tatăl său și întrebă: „Tată, în țara în care te duci, ai tu o casă?” Săgeata îi pătrunse în inimă. Bărbatul recunoscă rătăcirea lui, dar era prea târziu, moartea veni în

grabă și — nenorocitul n'avea nici o casă dincolo de mormânt!

Iubite Cetitorule, ai tu o casă dincolo de mormânt? Dacă nu, grăbește-te cu pocăință și credință către Acela Care a zis: „In casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt; iar de nu, aș fi zis vouă. Voiu să merg să gătesc vouă loc. Și de voi merge să gătesc vouă loc, iarăși voi veni, și vă voi lua pe voi la Mine; ca unde sunt Eu și voi să fiți”. (Ioan 14, 2—3).

Intră

Azi, vorba: „Intră” e trimisă ție.

Nu e nevoie să mai spun din nou istoria cu corabia lui Noe! O știm cu toții din mica noastră copilărie. Noi suntem sau în corabie sau afară din corabie. Nu e altă cale în această privință. Afară e moarte, înăuntru e viață. Afară e piere sigură, de neînlăturat, și deplină. Înăuntru e adăpost tare, sigur și desăvârșit. **Unde ești tu** în clipa aceasta? Poate că nu îndrăznești să spui cu încredere și bucuros: „Sint înăuntru”; și totuși nu-ți place să privești întrebarea aceasta în față și să spui: „Sint afară!” Și vrei mai degrabă să încerci să te încredințezi singur că nu știi bine și nu te poți aștepta să fii în stare să răspuni la o asemenea întrebare; și zici poate cu o umbră de durere: „**Cum poți să știi?**”

Cuvântul neclintit a lui Dumnezeu îți spune lămurit: „Dacă ciueva e în Christos, e o făptură nouă, cele vechi au trecut; iată că toate s'au făcut nouă”.

„O vorbă foarte aspră”, zici tu.

Eu nu te pot ajuta; eu pot numai să-ți spun bine ce zice Dumnezeu. Eu n'o pot răsturna și tu n'o poți strica. Astfel decă, dacă cele vechi n'au trecut, în viața ta și dacă nu ești o făptură nouă, „**născut din nou**” schimbat cu totul în inimă și viață și dragoste și năzuință, nu ești „in Christos” și dacă nu ești „in Christos”, ești afară din Christos, **afară de singurul loc de adăpost**.

„Intră în corabie!” Una din năzuințele vrășmașului sufletelor noastre e să te înșele, făcându-te să-ți închipuești că nu e nevoie de un pas hotărât. Lui îi plac foarte mult cuvintele **puțin câte puțin**. Tu ai să ajungi să fii mai cu luare aminte — puțin câte puțin, și să găsești mântuirea — puțin câte puțin. Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu niciodată nu întrebuițează cuvântul acesta, nici nu se găsește ceva asemănător în toată Biblia cu privire la mântuire? Ai fi putut să te apropii „puțin câte puțin” de corabie și să te hotărăști cu mintea „puțin câte puțin” ca să intri, însă până ce n'ai fi făcut singurul pas care trebuia făcut ca să **intri** în corabie, sinurul pas care să te facă să treci din afară înăuntru, care ar fi fost soarta te, când s'a închis ușa? **Nu** sunt mai mulți pași care trebuie făcuți ca să vii la Isus. Ori vii, ori nu vii. E numai **un singur pas**: să ieși din tine și să intri în Christos.

„Intră în corabie tu!” Eu vreau ca chemarea aceasta să-ți bată capul și să-ți sune la ureche în toți anii tăi, în toate zilele și în toate nopțile **până ce vei intra!** Pentru că în clipa aceasta, dacă nu ești în corabie, ești într-o primejdie mai grozavă decât îți poți închipui. Și tocmai fiindcă e așa

de grozavă, îți închizi ochii și nu cauți să te gândești la ea. Inșă primejdie tot e **într-o clipă**, ușa se poate închide pentru tine.

Dar „intră în corabie!” Isus e corabia. El e locul de adăpost în timpul furtunii celei mari.

Cel ce va trimite poputul a îngrijit de corabie și **ușa e deschisă**. Se poate închide într-o zi — poate chiar mâine. Ce vei face dacă te vei găsi, nu închis **înăuntru** ci închis **afară**? A cui e vina, dacă nu intri și să fii mântuit?

Noe n'a amănat. El și familia lui au intrat în aceeași zi în corabie. Deci încodată „intră în corabie”, și când va veni „ziua cea mare și înfricoșată” poți fi găsit de El în pace, poți fi găsit în El.

E o întrebare de **viață și de moarte**. Vino la Isus. Dar ce înseamnă vorba: Vino? Ce ai înțelege tu prin ea, dacă ai auzi-o azi pentru întâia dată? Ce înțelege un copilăș prin ea? Hotărât, e prea ușor să de priceput cu să aibă nevoie de alte lămuriri. Dacă ai vedea pe Domnul Isus stând aici, chiar înaintea ta, și L-ai auzi zicând: „**Vino**” ai zice ce înseamnă a veni? „

Ei bine, Domnul Isus e într'adevăr și acum lângă tine ca și când L-ai putea vedea. Și El într'adevăr îți zice „**Vino**” ca și când L'ai auzi.

Și să zicem că vin, ce e după aceea? Să zicem că primesc toată binecuvântarea aceasta azi — ce va fi mâine?

„El poate să și mântuiască în chip desăvârșit pe cel ce vine la Dumnezeu prin El!” (Evrei 7,25).

Să zicem că eram gata să mă înec și tu m'ai fi scos din apa cea mai adâncă, așa ca să-mi scapi viața, însă după aceea mai fi lăsat ud și tremurind și sleit de puteri pe țărm în primejdie să fii apucat de răceală și reumatism: nu-i așa că asta n'ar fi o mântuire deplină? Inșă, dacă ai face lucrul în chip deplin, ducându-mă acasă și făcând tot ce trebuie ca să mă învioriez, ne slăbind deloc îngrijirile și silințele pină ce nu m'ai lăsa săpătos, atunci m'ai fi scăpat „pe deplin”.

Iată ce poate face Isus pentru tine. El va **desăvârși** ceea ce începe. După ce te-a mântuit dela piere, Numele Lui e o cheazărie că nu te va lăsa să te lupți fără ajutor cu păcatele tale.

De aceea hai, **vino cu îndrăzneală**. Indrăzneala și credința merg mână în mână, frica și necredința deasemenea. „Dacă aștepti pină vei fi mai bun, nu vei veni nicl odată”.

Eu nu cunosc nicio făgăduință în toată Biblia pentru cei zăbavnici.

Unul pere, fiindcă nu vrea să primească, însă miil pier prin **amțnare**.

„**Vino acum**”. Nimic nu poate fi mai lămurit. Deaceia dacă amii venirea, ești hotărât să nu ascuți de Dumnezeu.

la închipuește-ți ce ar fi, dacă **în noaptea aceasta** Dumnezeu ți-ar cere sufletul tău dela tine, și tu n'ai fi venit? Acesta poate fi cel din urmă ceas slobod cind poți să vii și să intri. Nu vrei să vii?

El îți zice: „Eu am murit pentru pacatele tale. Eu am plătit lui Dumnezeu datoria ta, și-am căpătat o iertare deplină și mi-am dat viața pentru tine. Vrei tu să primești această iertare? Primește-o și începe o viață nouă în care Eu să stăpinesc. Știi că singur nu poți duce o viață nouă. Dar Eu am puterea și ți o dau cind o ceri, ca să poți trăi după voia Mea. Vrei tu să iei azi și puterea Duhului Meu ca să începi să trăiești în totul pentru Mine? Dacă da, atunci ia, și ai venit”.

SE PREDICA EVANGHELIA

În fiecare Duminică dela ora 10—12 dimineața, dela 4—6 după amiază și dela 7—8 seara.
Bulevardul Basarab 56 bis.

Intrarea liberă pentru toți.